

Dunkla bleka syner, i bergets drömmar.
Avgrundens fasor, skuggor som ej bleknar.
Vindar från jordens djup, skämda dofter av död.
En gnagande känsla, av evighetens marter.
Tiden är svunnen...från mitt liv.

Timmar och dagar, svarta så som jord.
Ensamma och tysta, i bojor tunga.
Bojor smidda av drömmar, om evighetens slut.
Bojor smidda av hopp, om livets slut.
Bojor smidda av hat, till bergets grav.

Avbrutten i döden, karvad ur bergasten.
Vriden likt död mans kropp.
Lysten av hämnd, illmarig, vred.
Uråldrig gast, själadömd i bergets vrår.
Bergagast...

Korpklo, korpklo, vinge svart,
sök skydd i bergets famn,
till nattgastars karga land.

Välkommen till mitt kalla rike,
spunnen i plågors svala nät.
Fyller dig med vanvett,
Jag är en bergagast...